

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

EMILY HENRY

#1 GOODREADS CHOICE AWARDS ROMANCE BOOK

PEOPLE WE MEET ON VACATION

เราพบกัน ณ วันพักผ่อน

นิชา แปลา

PEOPLE WE MEET ON VACATION

EMILY HENRY

เราพบกัน ณ วันพักใจ

บรรณาธิการ

ปิยะบุตร สุทธิธारा

ผู้เขียน : Emily Henry

ผู้แปล : ณิชชา

บรรณาธิการบริหาร

สัจจะ จรัสรุ่งเรือง, อรรถพร ชันธิกุล

ผู้จัดการฝ่ายผลิต

วรพล ณิชกุล

ออกแบบปก

ชวรินทร์ รัตนะ

จัดรูปเล่ม

ถมทวานิตย์ มนต์ริมโนรมย์

พิสูจน์อักษร

พรรณรัตน์ ชูราช

ประสานงานการผลิต

สุวิทย์ จิ๋ว, นัตริณัย ศรีสวัสดิ์

เทคนิคการผลิต

ฐนรัช ชาติสุทธิพล

Created By

Published By

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด

200 หมู่ 4 ชั้น 19 ห้อง 1901

จัสมินอินเตอร์เนชั่นแนลทาวเวอร์

ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด

จ.นนทบุรี 11120

โทรศัพท์ 0-2962-1081 (อัตราโทร 10 คู่สาย)

โทรสาร 0-2962-1084

ร้านค้าและตัวแทนจำหน่าย

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 112-114

โทรสาร 0-2962-1084

สมาชิกสัมพันธ์

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 121

โทรสาร 0-2962-1084

พิมพ์ที่ บริษัท ดี.เค.ปริ้นติ้ง จำกัด

441/56 หมู่ 2 ต.บางบ่อ อ.บางบ่อ

จ.สมุทรปราการ 10560

โทรศัพท์ 0-2115-9105

โทรสาร 0-2115-9044

เราพบกัน ณ วันพักใจ

Copyright © 2021 by Emily Henry

published in agreement with the author, c/o
BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk,
New York, U.S.A.

Thai translation copyright © 2026 by IDC
Premier Co., Ltd. The moral rights of the author
have been asserted.

เครื่องหมายการค้าอื่นๆ ที่อ้างถึงเป็นของบริษัทนั้นๆ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดย
บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใด
ส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าในรูปแบบใดๆ นอกจาก
จะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้จัดพิมพ์เท่านั้น

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด จัดตั้งขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้ที่
มีคุณภาพสู่ผู้อ่านชาวไทย เรายินดีรับงานเขียนของนักวิชาการ
และนักเขียนทุกท่าน ท่านผู้สนใจกรุณาติดต่อผ่านทางอีเมลที่
infopress@idcpremier.com หรือทางโทรศัพท์หมายเลข
0-2962-1081 (อัตราโทร 10 คู่สาย) โทรสาร 0-2962-1084

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2568

E-book 1 ธันวาคม 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Emily Henry

เราพบกัน ณ วันพักใจ

นนทบุรี : ไอดีซีฯ, 2568.

392 หน้า

1. ณิชชา (ผู้แปล)

I ชื่อเรื่อง

Barcode 885-916-101-235-1

ราคา 420 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

สำหรับใครที่เคยมี “เพื่อนคนหนึ่ง” ที่ทำให้ทุกการเดินทางสนุกขึ้น เป็นเพื่อนสนิทที่ทำให้หัวใจเต้นแรงที่ละนิดโดยไม่ทันตั้งตัว หนังสือเล่มนี้จะพาทุกคนย้อนกลับไปสัมผัสความรู้สึกนั้นอีกครั้ง พวกเราชาวซันเดอชวนคุณผู้อ่านออกเดินทางไปพร้อมกัน ผ่านหนึ่งในนิยายโรแมนซ์ที่ทั้งดงาม อ่อนหวาน และอบอุ่นหัวใจที่สุดเล่มหนึ่ง

People We Meet on Vacation เราพบกัน ณ วันพักใจ เรื่องราวที่ชวนให้เราหวนคิดถึงมิตรภาพแสนล้ำค่า ความผูกพันที่ค่อยๆ เติบโต และความรู้สึกบางอย่างที่ก่อตัวขึ้นเงียบๆ ระหว่างการเดินทางปีแล้วปีเล่า กับเรื่องราวของป๊อปปีและอเล็กซ์ สองเพื่อนสนิทผู้มองโลกคนละแบบ แต่กลับเติมเต็มกันและกันอย่างน่าประหลาดใจ ทุกบทสนทนา ทุกสถานที่ที่พวกเขาไปเยือน และทุกช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ร่วมกัน ถูกถ่ายทอดผ่านฝีมือการเขียนของ Emily Henry ที่ทั้งเฉียบคม น่ารัก และจับใจอย่างนุ่มนวล

ในการสร้างสรรค์ฉบับภาษาไทยของหนังสือเล่มนี้ ทีมซันเดอตั้งใจเก็บรายละเอียดทุกอารมณ์และความรู้สึกให้ครบถ้วนที่สุด เพื่อให้คุณผู้อ่านได้สัมผัสความสดใส ความรุ่มรวย ความคิดถึง และความหวานไหวที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นในหัวใจของทั้งคู่ ดังกับเราได้เข้าไปอยู่ตรงนั้นกับพวกเขาด้วยกันจริงๆ

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะเหมือน “วันพักใจ” เล็กๆ ของทุกคน ทำให้หัวใจพองฟูขึ้นในวันที่เหนื่อยล้า เติมความหวานในวันธรรมดา และเป็นพื้นที่ที่ทุกคนวางความกังวลลงแล้วได้ออกเดินทางไปกับทุกตัวอักษรอย่างมีความสุข ไม่ว่าจะเป็นวันแบบไหน เราเชื่อว่าความอบอุ่นของหนังสือเล่มนี้จะโอบกอดทุกคนไว้ได้เสมอ

ด้วยรัก ณ วันพักใจ

Sundae Publishing

คำแนะนำผู้แปล

กาลครั้งหนึ่งเคยมีคนกล่าวกับผู้แปลว่า หนังสือสามารถพาเราออกท่องไปได้ทุกหนทุกแห่ง ตั้งแต่ลึกสุดใต้มหาสมุทรไปจนถึงปลายขอบจักรวาล หนังสือทำให้เราได้รู้จักผู้คนมากมายทั้งดีและร้าย หนังสือคือสิ่งที่ทำให้เราได้ขยายขอบเขตสายตาเราให้กว้างไกล โดยที่เราไม่ต้องก้าวออกจากประตูบ้านเลยด้วยซ้ำ

และการแปลนิยายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวก็น่าเหมือนได้เที่ยวซ้อนเที่ยว ผู้แปลมีความสุขมากค่ะ เป็นอีกหนึ่งจังหวะชีวิตที่ทำให้รู้สึกขึ้นมาได้ว่าตัวเองชอบงานที่ทำอยู่ขนาดไหน

การท่องเที่ยวนั้นเปี่ยมมนตร์ขลังเสมอ เพียงแค่ได้แปลนิยายเกี่ยวกับวันหยุดพักผ่อนอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ พร้อมเชิร์ชหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่สวยๆ งามๆ ไปด้วยก็ยิ่งสุขุขจิตใจ ผู้แปลหวังอย่างยิ่งว่าทุกท่านจะได้รับความบันเทิงและเพลิดเพลินไปกับการเดินทางสุดป่วนของอเล็กซ์กับบ๊อบบี้ และเมื่อวางหนังสือลงแล้ว ก็ขอให้ท่านได้พบกับที่พักรักของท่านเช่นกัน

ขอบคุณ บ.ก.พีบอสที่ให้โอกาส ขอบคุณคุณอาที่คอยเป็นที่ปรึกษา ขอบคุณคุณพ่อคุณแม่ที่คอยให้อาหาร และขอขอบคุณนักอ่านทุกๆ ท่านที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาออกท่องเที่ยวไปด้วยกัน ขอให้ทุกท่านมีความสุขกับวันพักใจค่ะ

ณิชา

เราพบกัน ณ วันฟ้าใจ

เอมิลี เฮนรี

เล่มก่อนฉันเขียนให้ตัวฉัน
เล่มให้ฉันรังสรรค์เพื่อคุณ

บทนำ

ฤดูร้อนเข้าปีที่แล้ว

ในทริปวันหยุด คุณจะเป็นใครก็ได้

คุณอาจจะอยู่กับหนังสือดีๆ ลักเลม หรืออยู่ในชุดสุดเจิดฉาย วันหยุดจะเปลี่ยนคุณให้เป็นตัวคุณในอีกเวอร์ชันหนึ่ง

ต่อให้ในวันธรรมดา คุณจะเป็นคนที่เงินจนไม่กล้าโยกหัวไปตามจังหวะเพลงจากวิทยุ แต่บนลานกว้างที่ประดับไฟระยิบระยับ ท่ามกลางเสียงกลองเหล็กดังกระหึ่มและจังหวะอันเร้าใจ คุณอาจได้เห็นตัวเองโยกย้ายสายเอวแบบสุดเหวี่ยง

ในทริปวันหยุด ทรงผมของคุณจะเปลี่ยนไป อาจเพราะความต่างของน้ำหรือไม่กี่แชมพู หรือเพราะบางทีคุณอาจไม่ยอมเสียเวลาสระหรือหวีมัน เพราะน้ำทะเลเค็มๆ ม้วนผมของคุณให้จับเป็นลอนแบบที่ชอบไปแล้ว และคุณอาจคิดว่าบางทีฉันน่าจะลองทำแบบนี้ที่บ้านเหมือนกันนะ เปลี่ยนตัวเองเป็นคนที่ไม่คิดจะหวีผม ไม่รังเกียจที่จะปล่อยให้น้ำมันตัวชุ่มเหงื่อ ไม่สนใจว่าจะมีทรายติดอยู่ตามทุกซอกมุมของร่างกาย

ในทริปวันหยุด คุณจะเข้าไปคุยกับคนแปลกหน้าโดยไม่ต้องคิดอะไรมากแน่ละ เพราะคุณไม่มีอะไรจะเสีย ถ้าบทสนทนาเกิดออกมากระอักกระอ่วนเกินทน ใครจะสนล่ะ ยังไงคุณก็ไม่มีวันได้พบกับพวกเขาอีกครั้งอยู่แล้ว!

คุณจะเป็นใครก็ได้ที่คุณอยากเป็น และทำอะไรก็ได้ที่คุณอยากทำ

โอเค ก็อาจจะไม่ถึงกับทำได้ทุกอย่างที่อยากทำหรอก บางครั้งลมฟ้าอากาศก็อาจเล่นตลกจนคุณต้องตกอยู่ในสถานการณ์บางอย่าง แบบที่ฉันเจออยู่ตอนนี้ และคุณก็ต้องจัดแผนสำรองขึ้นมาเพื่อสร้างความบันเทิงให้ตัวเองไปพลางๆ ระหว่างรอให้ฝนหยุดตก

ฉันหยุดชะงักระหว่างทางกลับจากห้องน้ำ ส่วนหนึ่งเพราะสมองกำลังวางแผนบางอย่าง แต่ส่วนใหญ่ฉันเพราะพื้นมันเหนียวมากจนรองเท้าแตะฉันหลุด และฉันต้องกะเผลกกลับไปหามัน ในทางทฤษฎีแล้วฉันรักทุกอย่างที่นี่ แต่ในทางปฏิบัติฉันว่าการสัมผัสสิ่งสกปรกนิรนามบนพื้นไม้ลามิเนตด้วยเท้าเปล่า น่าจะทำให้ติดเชื้อหายากซึ่งควรถูกเก็บไว้ในตู้แช่แข็งของศูนย์ควบคุมโรคแห่งชาติได้

ฉันกระโดดต้งๆ กลับไปหารองเท้า สอดนิ้วผ่านสายรัดบางๆ สีส้ม ก่อนจะหันไปสำรวจบาร์ เนื้อตัวเหนียวๆ ของผู้คนที่เบียดเสียดกัน พัดลมเพดานที่หมุนอย่างเกียจคร้านอยู่เหนือหัว และประตูที่ถูกเปิดค้าง เพื่อเปิดทางให้ลมจากहांผ่นในค้ำคินมิดมิด เล็ดลอดเข้ามาสร้างความเย็นฉ่ำให้ฝูงชนชุ่มเหงื่อได้บ้าง ขณะที่ตรงมุมห้อง ตู้เพลงเรื่องรองด้วยแสงไฟนีออนกำลังเล่นเพลง 'I Only Have Eyes for You' ของวงเดอะฟลามิงโกส์

ที่นี่เป็นเมืองตากอากาศก็จริง แต่ตัวบาร์เป็นบาร์ท้องถิ่น ไม่มีชุดกระโปรงลายดอกสีฉูดฉาดหรือเสื้อลาลองหูลูแบรด์ทอมมี่ บาฮามา และเป็นที่น่าสนใจว่าไม่มีค็อกเทลที่ตกแต่งด้วยผลไม้ชิ้นเล็กๆ ด้วยเช่นกัน

ถ้าไม่ใช่เพราะพายุ ฉันคงเลือกที่อื่นสำหรับค่าคืนสุดท้ายในเมืองนี้ แต่ฉันกระหน่ำยามาตลอดทั้งสัปดาห์ และฟ้าก็ร้องไม่ขาดสายจนความฝันถึงหาดทรายขาวสะอาดกับสปีดโบ๊ตเร่งวับของฉันถูกพายุชะหายวับไป ฉันกับเหล่านักท่องเที่ยวผู้กำลังผิดหวังที่เหลือเลยใช้เวลาเป็นวันๆ ไปกับการชนแก้วปัญญาโกลาดา* ในบาร์อันแออัดทุกแห่งที่หาเจอ

แต่อย่างไรก็ตาม คืนนี้ฉันทนความเบียดเสียดของผู้คน การรอคอยอันยาวนาน และพวกผู้ชายผมหงอกเทาเมาแฉ่แถมสวมแว่นแต่งงานที่คอยขยิบตาให้ลับหลังเหล่าภรรยาไม่ไหวแล้ว ก็เลยมาจบที่นี่

*ปัญญาโกลาดาคือค็อกเทลชนิดหนึ่งของเปอร์โตริโก ส่วนผสมหลักคือ รัม ครีมมะพร้าว และสับปะรด

ในบาร์พื้นเหนียวเหนอะที่มีชื่อเรียกสั้นๆ แค่ว่า ‘บาร์’ คอยสอดส่ายสายตามองหาเป้าหมายในสถานที่อันแออัดเหมือนเครื่องบดเนื้อ

เขานั่งอยู่ตรงมุมเคาน์เตอร์บาร์ของ ‘บาร์’ แห่งนี้คนเดียว ผู้ชายอายุไล่เลี่ยกับฉัน ซึ่งก็คือยี่สิบห้าปี มีผมสีทราวย ตัวสูง และไหล่กว้าง แต่ค้อมคู้จนคุณอาจจะไม่ทันสังเกตเห็นข้อดีสองอย่างหลังในทีเดียว เขาก็มองหน้าจวนอยู่กับโทรศัพท์ ความเป็นสมาธิฉายชัดให้เห็นจากใบหน้าด้านข้าง ขณะที่ฟันของเขาขบริมฝีปากอ้อมหนาอย่างกังวล นิ้วก็เผลอไปตามหน้าจอสักๆ

ถึงคนจะไม่ได้แน่นระดับดิสเนย์เวิลด์ แต่ที่นี้ก็เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ตรงกลางระหว่างตู้เพลงที่กำลังครวญทำนองของยุคปลายห้าศูนย์ กับทีวีติดผนังที่ผู้ประกาศข่าวพยากรณ์อากาศกำลังรายงานเรื่องปริมาณน้ำฝนที่ทำให้สายสถิติ ผู้ชายกลุ่มหนึ่งกับเสียงหัวเราะดังหนักหน่วงกำลังระเบิดความเฮฮาพร้อมกัน ขณะที่ปลายอีกด้านของบาร์ บาร์เทนเดอร์สาวกำลังคุยอย่างออกรสกับผู้หญิงผมทอง ขณะที่ตบเคาน์เตอร์เสียงดังทุกครั้งทีที่เน้นประโยค

พายุทำให้เกาะทั้งเกาะเหมือนไม่ได้พัก และเบียร์ราคาถูกก็ทำให้ทุกคนรู้สึกคึกคัก

แต่ชายผมสีทราวยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้สตูลมุมบาร์กลับนั่งจวนโดดเด่น อันที่จริงทุกอย่างเกี่ยวกับเขามันตะโกนฟ้องอยู่แล้วว่าเขาไม่เข้ากับที่นี่เลยสักนิด ทั้งที่อากาศร้อนเกือบสามสิบองศาและความชื้นสัมพัทธ์คือหนึ่งล้านเปอร์เซ็นต์ แต่เขาก็ยังอดใส่เสื้อแขนยาวยับๆ ติดกระดุม และสวมกางเกงขายาวสีน้ำเงินเข้มไว้ร่องรอยของการอาบแดด และที่สำคัญที่สุด ไม่มีแม้แต่แววหัวเราะ ขบขัน หรือความผ่อนคลายใดๆ ทั้งสิ้น

บิงโก

ฉันปิดบอยผมสีทองออกไปให้พ้นหน้าหน้าต่าง แล้วเริ่มเดินไปหาเขา ระหว่างที่ฉันเข้าไปใกล้ สายตาของเขาจ้องนั่งอยู่ที่โทรศัพท์ตลอด ลากนิ้วซ้ำๆ เพื่อเลื่อนอะไรก็ตามที่เขาอ่านอยู่ให้เคลื่อนไปบนหน้าจอ ฉันเห็นอักษรตัวหนาอยู่ไวๆ และมันเขียนว่า **บทที่ยี่สิบเก้า**

เขาอ่านหนังสือเป็นจริงเป็นจังในบาร์นะ

ฉันยกย้ายสะโพกไปพาดคอกเลื่อนไถลบนเคาน์เตอร์ขณะที่หันหน้าเข้าหาเขา “ไง พ่อเสือหนุ่ม”

ดวงตาสีเขียวของเขาค่อยๆ เลื่อนมาที่หน้าฉัน และกะพริบพริบ “ไง?”

“คุณมาที่นี่บ่อยไหม”

เขามองหน้าฉันอย่างพิจารณาอยู่ประมาณหนึ่งนาทีได้ ก่อนจะตอบอย่างซังใจเห็นๆ “เปล่า” ในที่สุดเขาก็ว่าอย่างนั้น “ผมไม่ได้อยู่ที่นี้หรอก”

“อ้อ” ฉันว่า แต่ก่อนที่จะได้พูดอะไรมากกว่านั้น เขาก็พูดต่อ

“และถึงจะอยู่ ผมก็มีแมวที่ต้องพึ่งบริการทางการแพทย์หลายอย่าง ต้องคอยดูแลกันเป็นพิเศษนะ ออกไปไหนยาก”

ฉันนึกว่าใส่ทุกคำในประโยค “เสียใจด้วย” ฉันเริ่มตั้งตัวติด “มันคงแย่มากที่ต้องจัดการเรื่องทั้งหมดนั้นพร้อมกับที่ต้องรับมือกับความสูญเสีย”

คิ้วของเขาขมวดมุ่น “สูญเสียอะไร”

ฉันขยับข้อมือออกไปยังเครื่องแต่งกายของเขา “คุณไม่ได้เข้าเมืองเพื่อมางานศพเหรอ”

เขาแหม่มปากแน่น “ผมเปล่า”

“งั้นอะไรพาคุณมาถึงที่นี่กันล่ะ”

“เพื่อนนะ” สายตาเขาหลุบลงมองโทรศัพท์

“เขาอยู่ที่นี้เหรอ” ฉันเดา

“ลากผมมาเฉยๆ” เขาแก้ “เพื่อพักร้อน” คำสุดท้ายเขาพูดด้วยสำเนียงที่เห็นได้ชัดว่าไม่ปลื้มใดๆ

ฉันถลอกจาก “ไม่มีทาง! พราวกุณมาจากแมวเนี่ยนะ แถมยังไม่มีเหตุผลใดๆ อะไรนอกจากเพื่อความบันเทิงเร่ใจด้วยเหรอ แน่ใจหรือเปล่าว่าคนแบบนี่เรียกว่าเพื่อนได้”

“แนใจน้อยลงทุกวินาทีเลย” เขาตอบโดยไม่เงยหน้า

เขาไม่ค่อยให้ความร่วมมือเท่าไร แต่ฉันยังไม่ยอมแพ้ “แล้ว...” ฉันรุกคืบเข้าไป “เพื่อนคนนี้นี่หน้าตายังไงล่ะ เช็กซี? ดูดี? หรือว่าร่าเริง?”

“เดี๋ย” เขาว่า สายตายังจับจ้องที่โทรศัพท์ “เสียงดัง พูดไม่หยุด ทำของ

หกใส่เสื้อผ้าทุกชิ้นที่ใส่ รสนิยมเรื่องความโรแมนติกแย่มาก สะอื้นไปกับโฆษณา มหาวิทยาลัยชุมชน พวกโฆษณาที่มีแม่เลี้ยงเดี่ยวทำงานดิ้นรนจนลำบาก คอมพิวเตอร์ แล้วลูกก็หอบผ้าห่มมาคลุมไหล่ให้ก่อนยืมด้วยความภูมิใจในตัวแม่นั้นแหละ แล้วอะไรอีกนะ อ้อ เธอหมกมุ่นกับบาร์เก่าๆ สกปรกๆ ที่มีกลิ่นเหมือนเชื้อซัลโมเนลลา* ผมไม่กล้าดื่มเบียร์ขวดของที่นี่ด้วยซ้ำ แล้วนี่คุณเห็นวิวที่นี้ในเอลฟ์** หรือยัง”

“อย่าบอกนะว่าที่พูดมานี้เรื่องจริง” ฉันทาม ยกมือขึ้นกอดอก

“ก็...” เขาว่า “ซัลโมเนลลาไม่มีกลิ่นหรอก แต่ใช่ ป๊อปปี เธอได้”

“อเล็กซ์!” ฉันทาดก้ามแขนของเขา หลุดบททันที “ฉันกำลังช่วยนายอยู่นะ!”

เขาวัดแขนป๊อปปี “ช่วยยังไง”

“ฉันรู้ว่าซาราห์หักอกนาย แต่นายต้องมูฟออนไป และเมื่อสาวสวยเช็กซีเดินเข้ามาหานายที่บาร์ อย่างแรกเลยที่นายไม่ควรทำคือพูดถึงความสัมพันธ์อันน่าอนาถระหว่างนายกับไอ้แมงเงาของนาย”

“อย่างแรก แพลนเนอร์ โอคอนเนอร์*** ไม่ใช่แมงเงา” เขาแจ้ง “น้องแคชี้อย”

“มันชั่วร้าย”

“น้องแคไม่ชอบเธอ” เขายืนยัน “บุคลิกเธอออกแนวหมาบ้าพลัง”

“ทั้งหมดที่ฉันทำคือพยายามลुบตัวมันเฉยๆ เอง” ฉันทบอก “ทำไมถึงเลี้ยงตัวอะไรที่ไม่ชอบให้โดนลูบไม่ทราบ”

“น้องชอบให้ลูบ” อเล็กซ์ว่า “แต่เธอเข้าหาน้องด้วย... แบบ... ด้วยแววตาหิวกระหายของหมาป่า”

“ฉันเปล่า”

“ป๊อปปี” เขาเอ่ย “เธอเข้าหาทุกอย่างด้วยแววตาหิวกระหายแบบหมาป่า”

*ซัลโมเนลลาคือเชื้อโรคที่ทำให้มีอาการอาหารเป็นพิษ

**เอลฟ์คือแอปพลิเคชันที่รวบรวมคำวิจารณ์ซึ่งถูกคัดมาต่อกิจการต่างๆ ทั้งร้านอาหาร บาร์ ร้านเสริมสวย ไปจนถึงคลินิกทันตกรรม

***แพลนเนอร์ โอคอนเนอร์ เป็นชื่อของนักเขียนชาวอเมริกันผู้โด่งดัง ผลงานของโอคอนเนอร์มักจะเกี่ยวกับศาสนา

ตอนนั้นเองที่บาร์เทนเดอร์ตรงเข้ามา พร้อมเครื่องดื่มที่ฉันสั่งตั้งแต่ก่อนจะมุดหัวเข้าห้องน้ำ “คุณคะ” เธอเรียก “มาร์การิตาของคุณ” แล้วเธอก็ใส่แก้วเย็นฉ่ำไถลผ่านเคาน์เตอร์มาทางฉัน ฉันรับไว้พร้อมกับอาการคอแห้งที่แล่นเข้าสู่โคมลำคอ เลยกระดกมันเร็วเกินจนเตกีลาบางส่วนกระฉอกออกนอกกริมฝีปาก และด้วยความเร็วอันเหลือเชื่อที่ฝึกฝนมาอย่างโชกโชน อเล็กซ์กระตุกแขนอีกข้างของฉันออกจากเคาน์เตอร์ ก่อนที่มันจะโดนเครื่องดื่มกระเซ็นใส่

“เห็นไหม แววดาหมาป่าชัดๆ” อเล็กซ์เอ่ยเรียบๆ จริงจัง เหมือนคำอื่นทุกคำที่เขาเคยพูดกับฉัน ยกเว้นในบางคำคืนที่หายากและศักดิ์สิทธิ์ ที่ ‘อเล็กซ์เวอร์ชันเพื่อน’ จะปรากฏตัวออกมา และฉันต้องคอยดูแล แบบว่า... เขาจะล้มตัวลงนอนกับพื้น แก่งสังข์อันใสไม่โครโนคาราโอเกะ ผมสีทราายซ์กระเจิงไปทุกทิศทุกทาง เลื้อยบ่นหลุดออกมานอกขอบกางเกง ซึ่งนั่นเป็นตัวอย่างสมมติ... ของเรื่องจริงที่เคยเกิดตามนั้นเป๊ะๆ เลยแหละ

อเล็กซ์ นิลเซน คือต้นแบบของคนที่รู้จักควบคุมตัวเอง ภายใต้ร่างสูงใหญ่ แต่งอู๋มบิตเป็นเกลียวเหมือนเพรทเซลคือความนิ่งสงบเกินเบอร์ (ผลจากการเป็นลูกคนโตของพ่อมายชีวิตกจริตที่สุดที่ฉันเคยพบ) การเก็บกดเสมอ (อันนี้ผลจากการถูกเลี้ยงดูแบบเคร่งศาสนา ซึ่งตรงข้ามกับความชอบของเจ้าตัวเกือบทุกด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านวิชาการ) ที่มาพร้อมกับความแอบงี่เงาแปลกๆ และความตลกสุดแสนจะอ่อนโยน ซึ่งฉันยินดีที่ได้ทำความรู้จัก

ฉันจับมาร์การิตา แล้วส่งเสียงครางอย่างมีความสุข

“หมาในร่างคนชัดๆ” อเล็กซ์พูดกับตัวเอง จากนั้นก็กลับไปไถโทรศัพท์ต่อ

ฉันแค่สงสัยจนมุกอย่างไม่เห็นด้วยกับคำวิจารณ์ของเขา แล้วจับเครื่องดื่มอีกกริบ “ว่าก็ว่าเถอะ มาร์การิตานี้มัน... เหมือนเตกีลาเก้สลิปเปอร์เซนต์เลยแฮะ หวังว่านายจะบอกให้พวกนักกริวิโนยเอลฟ์ที่ไม่เคยพอใจอะไรสักอย่างใส่หัวไปไกลๆ เลยนะ และที่นี้ก็ได้มีกลิ่นเหมือนซัลโมเนลลาลักหน่อย” ฉันชดเครื่องดื่มของฉันอีกนิดก่อนจะเลื่อนตัวขึ้นไปบนเก้าอี้สตูลข้างๆ เขา หมุนตัวให้หัวเข้าของเราตะกัน ฉันชอบที่เขามักจะนั่งแบบนี้ตอนเราออกไปข้างนอกด้วยกัน คือลำตัวหันไปทางบาร์ แต่ขายาวๆ หันมาทางฉัน เหมือนเขาเปิดประตูลับบางบานให้ฉันคนเดียว

และไม่ใช่ว่าแค่ประตูปะตูเท่านั้นด้วย แต่อเล็กซ์ นิลเซน ซึ่งโลกมองว่าไม่เคยยิ้มกว้างๆ ให้ใคร กลับตัดสินใจตรงเน่วส์ตัวตนแสนประหลาดของเขาเอาไว้สำหรับฉัน อเล็กซ์ที่ออกท่องเที่ยวกับฉันปีแล้วปีเล่า แม้จะเกลียดการบิน เกลียดความเปลี่ยนแปลง และเกลียดการใช้หมอนอื่นซึ่งไม่ใช่หมอนที่ใช้นอนอยู่บ้าน

ฉันชอบที่เวลาเราออกไปไหนด้วยกัน แล้วเขามักจะตรงดิ่งไปที่บาร์เพราะรู้ว่าฉันชอบนั่งที่นั่น แม้ว่ากาลครั้งหนึ่งเขาจะเคยยอมรับว่าทุกๆ ครั้งที่เรานั่ง เขาจะเครียดเพราะไม่รู้ตัวเองสบตาบาร์เทนเดอร์มากเกินไปหรือว่ายังไม่พอ

ว่ากันตามตรง ฉันรักทุกอย่างที่ประกอบขึ้นมาเป็นอเล็กซ์ นิลเซน เพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน และฉันอยากให้เขามีความสุข ดังนั้นแม้จะไม่เคยชอบชีวิตรักที่ผ่านๆ มาของเขา ยิ่งกว่านั้นคือไม่เคยแยแสซาร่าห์ แฟนเก่าเขา แต่ฉันก็รู้ว่ามันต้องเป็นฉันนี่แหละ ที่จะขัดขวางไม่ให้การรอกหักครั้งนี้เปลี่ยนเขาให้กลายเป็นฤๅษีเต็มตัว เขาคงทำแบบเดียวกันเพื่อฉัน คืออันที่จริงเขาก็ทำไปแล้วด้วยแหละ

“แล้ว...” ฉันว่า “เราควรจะกลับไปเริ่มกันใหม่ตั้งแต่ต้นเลยไหม ฉันจะเป็นคนแปลกหน้าสุดเช็กซีที่บาร์ ส่วนนายก็เป็นตัวเองเวอร์ชันเจ้าเสน่ห์ ตัดเรื่องแมวทิ้ง แล้วเราจะกลับไปลงสนามแห่งการออกเดทกันทันที”

เขาตวัดสายตาขึ้นมาจากโทรศัพท์ เกือบๆ จะยิ้มเยาะอยู่แล้ว แต่ฉันจะเรียกมันว่ายิ้มเยาะไปเลยก็แล้วกัน เพราะสำหรับอเล็กซ์ที่เขาทำนั้นก็ใกล้เคียงที่สุดแล้ว

“เธอหมายถึงคนแปลกหน้าที่เริ่มต้นด้วยประโยคแสนจะถูกกาลเทศะอย่าง ‘โง่ พ้อเสียหนุ่ม’ นะเหรอ งั้นฉันว่าเราอาจจะตีความคำว่า ‘เช็กซี’ ไม่ตรงกัน”

ฉันหมุนเก้าอี้สตูลของฉัน เข้าเราชนกันตอนฉันหันหนีจากเขาแล้วหันกลับไปใหม่ คราวนี้ด้วยรอยยิ้มหวานเจี๊ยบบนใบหน้า

“คุณเจิบไหมคะ...” ฉันถาม “...ตอนตกลงมาจากสวรรค์นะ”

เขาส่ายหน้า “ปีปปี๋ มันสำคัญสำหรับฉันมากนะที่เธอต้องรู้ไว้...” เขาเอ่ยซ้ำๆ “ว่าถ้าฉันจะกลับไปเดทกับใครได้อีก มันก็ไม่เกี่ยวอะไรกับไอ้สิ่งที่เธอกำลังเรียกว่าความช่วยเหลือนี่เลย”

ฉันลุกขึ้น กระดกเครื่องดื่มที่เหลือเข้าปากอย่างเล่นใหญ่ แล้วกระแทกแก้วลงบนเคาน์เตอร์ “งั้นนายจะว่าไง ถ้าเราจะออกจากที่นี่กันเดี๋ยวนี้เลย”

“เธอประสบความสำเร็จกว่าฉันในเรื่องเดตได้ไงนะ” เขาพูด สับสนลั่นดีกับปรีศนาซ้อนนี้

“ง่ายมาก” ฉันตอบ “ฉันมาตรฐานต่ำ และไม่มีแพลนเนอร์ โอคอนเนอร์ คอยเป็นก้างขวางคอนะสิ และเมื่อฉันไปเที่ยวบาร์ ฉันไม่ได้ได้อ่านรีวิวจากเยลฟ์ พร้อมแฟรงกีเหมือนจะบอกว่า *อย่า-คุย-กับ-ฉัน* ตลอดเวลา อีกอย่างนะ เป็นไปได้ว่าฉันน่าจะดูเจ็ดฉายจากบางมูนนั่นแหละ”

เขาลุกขึ้น วางเงินยี่สิบเหรียญบนเคาน์เตอร์ก่อนยัดกระเป๋าตังค์เก็บอเล็กซ์พกเงินสดเสมอ ฉันไม่รู้จะทำไฉน เคยถามแล้วอย่างน้อยสามครั้ง และเขาก็ตอบ แต่ฉันก็ยังไม่รู้จะทำไฉนอยู่ดี ถ้าไม่ใช่เพราะคำตอบของเขาน่าเบื่อเกินไป มันก็คงฉลาดล้ำและซ้ำซ้อนเกินกว่าที่สมองของฉันจะเสียเวลาจดจำ

“ไม่ได้เปลี่ยนความจริงที่ว่าเธอเป็นคนเพี้ยนสุดขีดเลย” เขาบอก

“นายรักฉัน” ฉันได้ กลไกป้องกันตัวเองเริ่มทำงานนิดหน่อย

เขาโอบแขนรอบหัวไหล่ฉันแล้วก้มมองลงมา รอยยิ้มบางๆ สงวนท่าที ผุดพรายขึ้นบนริมฝีปากอ้อมอีกครั้ง ใบหน้าเขาเหมือนตะแกรงที่ร่อนความรู้สึก ออกมาครั้งละน้อยนิดที่สุดเสมอ “เรื่องนั้นฉันรู้” เขาบอก

ฉันฉีกยิ้มใส่เขา “แล้วฉันก็รักนายตอบ”

เขาพยายามข่มขี้มไม่ให้ขยายกว้างขึ้น จำกัดให้มันเล็กจ้อยบางเบาอยู่อย่างนั้น “เรื่องนั้นฉันก็รู้”

แต่ก็ทำให้ฉันรู้สึกง่วงและซีเกียจ ฉันเลยทิ้งตัวลงพิงเขาระหว่างที่เราเดินไปยังประตูซึ่งเปิดอ้า “ครั้งนี้เป็นทริปที่ดีนะ” ฉันว่า

“ดีที่สุดที่เคยเที่ยวมา” เขาเห็นด้วย สายฝนเย็นๆ กระหน่ำรอบตัวเรา เหมือนพลุกระดาศสีชิ้นเล็กๆ แขนของเขากอดกระชับแน่นเข้า ความรู้สึกกอบอุ้นและหนักแน่นโอบล้อมรอบตัว กลิ่นไม้สนสะอาดๆ ของเขาแผ่ตัวคลุมไหล่ของฉัน เหมือนผ้าคลุม

“ฉันไม่ค่อยถือสาเรื่องฝนเท่าไรด้วย” ฉันบอกขณะที่เราก้าวออกไปสู่คำคืนที่มีดมิดและเปียกชุ่ม ยุงที่บินหึ่งๆ กับต้นปาล์มต่างสะท้านเพราะเสียงฟ้าร้องที่อยู่ห่างไกล

“ฉันชอบแบบนี้มากกว่าอยู่แล้ว” อเล็กซ์ยกแขนจากไหล่ฉันขึ้นมาป้องฝนให้เปลี่ยนตัวเองเป็นมนุษย์ร่ม ขณะที่เราพุ่งตัวข้ามถนนที่เจ็มนองไปด้วยน้ำ มุ่งหน้าสูารถเช่าคันเล็กๆ สีแดง และเมื่อเราไปถึง เขาก็ก้าวออกไปเปิดประตูให้ฉันก่อน คือเราได้แต้มส่วนลดจากการเช่ารถที่ไม่มีระบบล็อกหรือหน้าต่างอัตโนมัติะ จากนั้นเขาค่อยวิ่งอ้อมกระโปรงหน้ารถแล้วเหวี่ยงตัวเข้ามาในที่นั่งคนขับ

อเล็กซ์ดับเกียร์รถ ขณะที่แอร์ซึ่งเปิดเต็มที่เป่าลมหนาวเยือกเหมือนพายุชั่วโลกใส่เสื้อผ้าเปียกโชกของเรา เขาพาเราออกจากลานจอดรถแล้วเลี้ยวไปทางที่พักร

“ฉันเพิ่งนึกได้” เขาเอ่ยขึ้น “ว่าเรายังไม่ได้ถ่ายรูปที่บาร์นั่นสักใบเพื่อเอาไว้ลงบล็อกของเธอเลย”

ฉันเริ่มหัวเราะ ก่อนจะตระหนักได้ว่าเขาไม่ได้ล้อเล่น “อเล็กซ์ ไม่มีคนอ่านของฉันคนไหนอยากเห็นรูป ‘บาร์’ หรอกนะ เขาไม่ได้อยากอ่านเรื่องเกี่ยวกับ ‘บาร์’ ด้วยซ้ำ”

เขายักไหล่ “ฉันว่า ‘บาร์’ มันก็ไม่ได้แยขนาดนั้น”

“นายเพิ่งบอกว่ากลิ่นมันเหมือนซัลโมเนลลา”

“แย่ยิ่งกว่านั้นอีก” เขาสะกิดสัญญาณไฟเขียวและขับรถไปตามถนนแคบๆ ที่มีแนวต้นไม้ร่มรื่นเรียงราย

“อันที่จริงลัปดาห์นี้ทั้งสัปดาห์ฉันยังไม่ได้รูปที่ใช้การได้สักรูปเลย”

อเล็กซ์นึ่วหน้า ก่อนจะคลี่คิ้วตัวเองระหว่างขับช้าๆ ไปตามถนนโรยกรวด

“นอกจากพวกรูปที่นายถ่าย” ฉันรีบเสริม รูปที่อเล็กซ์อาสาถ่ายให้ฉันเอาไปลงโซเชียลมีเดียนั้นเข้าข่ายแย่มาก แต่เนื่องจากเขายินดีที่จะถ่ายมัน ฉันจึงรักเขามากพอที่จะเลือกรูปที่น่าเกลียดน้อยสุดสำหรับโพสต์ลงไป เป็นรูปที่หน้าต่างฉันดูสะท้อนขวัญชาวบ้าน กำลังระเบิดหัวเราะใส่อะไรสักอย่าง ขณะที่เขาพยายามกำกับฉันสุดชีวิต ส่วนพายุก็ตั้งเค้าเด่นอยู่เหนือหัว เหมือนฉันอัญเชิญหายนะวันสิ้นโลกมาที่เกาะซานเบลนีด้วยตัวเอง แต่อย่างน้อยคุณก็บอกได้แหละว่าตัวฉันในรูปกำลังมีความสุข

ตอนที่ฉันมองรูป ฉันจำไม่ได้แล้วว่าอเล็กซ์พูดอะไรทำไมฉันถึงทำหน้าที่แบบ

นั้น หรือฉันตะโกนอะไรตอบกลับเขาไป แต่รู้สึกได้ถึงความอบอุ่นอย่างเดียวกันกับที่เล่นปราคาขึ้นมาทุกครั้งเมื่อนึกถึงทริปหน้าร้อนที่ผ่านมาของเรา

มันคือความสุขที่เถาเถา คือความรู้สึกว่านี่แหละความหมายของชีวิต คือการได้อยู่ในที่ที่สวยงามกับคนที่คุณรัก

ฉันพยายามจะเขียนอะไรบางอย่างเกี่ยวกับมันให้ออกมาเป็นแคปชั่นเหมือนกัน แต่นั่นก็เป็นสิ่งที่อธิบายยากเหลือเกิน

ปกติแล้วโพสต์ของฉันมักเป็นเรื่องตลกที่เยาะเย้ยอะไรให้ประหยัด เรียกว่าเก็บทุกเม็ดเท่าที่ทำได้ แต่ในเมื่อมีคนประมาณแสนคนติดตามโพสต์วันหยุดริมทะเลของคุณ งั้นก็แหละตัวเลือกที่คุณจะเอาไปวาดเขา... วันหยุดริมทะเล

สัปดาห์ที่ผ่านมาเราใช้เวลาประมาณสี่สิบนาที่ถ้วนบนชายหาดของเกาะซานibel ส่วนที่เหลือหมดไปกับการหมกตัวในบาร์และร้านอาหาร ในร้านหนังสือและร้านสินค้าวินเทจ เราใช้เวลามหาศาลไปกับการอยู่ในบังกะโลเก่าโทรมที่เราเช่ากินป๊อปคอร์นแล้วกินจำนวนสายฟ้าที่ผ่าลงมา ผิวเราไม่ได้เป็นสีแทนขึ้นเลย เราไม่ได้ดูปลาเขตร้อน ไม่ได้ดำน้ำหรืออาบแดดบนเรือคาตามารัน* หรือทำอะไรมากไปกว่าหลับๆ ตื่นๆ บนโซฟาอ่อนยวบ โดยมีทำนองเพลง *Twilight Zone* ที่ดังวนไปเรื่อยๆ แบบมาราธอนแทรกผ่านเข้าไปถึงความฝัน

โลกนี้มีสถานที่หลายแห่งซึ่งสามารถบรรเจิดเจิดฉายอวดสายตาคูณได้ไม่ว่าจะฝนตกแดดออก แต่ที่นี่ไม่ใช่หนึ่งในนั้น

“เฮ้” อเล็กซ์เอ่ยขึ้นเมื่อเขาจอตริโนลาน

“เฮ้ออะไร”

“ถ่ายรูปกันเถอะ” เขาบอก “ด้วยกัน”

“แต่นายไม่ชอบถ่ายรูปตัวเองนี่” ฉันชี้ข้อเท็จจริงให้เห็น ซึ่งทำให้ฉันรู้สึกแปลกๆ มาตลอด เพราะในทางเทคนิคแล้วอเล็กซ์นั่นถือว่าเป็นล่อจดีทีเดียว

“ฉันรู้” อเล็กซ์ว่า “แต่ฉันมีดแล้วและฉันก็อยากจำมันไว้”

“โอเค” ฉันตอบ “ได้ งั้นมาถ่ายรูปกัน”

ฉันเอื้อมมือคว้าโทรศัพท์ แต่เขาหยิบของเขามาก่อน แล้วแทนที่จะหัน

*เรือคาตามารันเป็นเรือแบบสองตัวถังขนานกัน แล้วเชื่อมต่อกันด้วยดาดฟ้าเรือ

หน้าจอเข้ามาเพื่อจะได้เห็นภาพเรา เขาหันหันอีกด้านให้กล้องหลังจับภาพเราแทน กล้องหน้า “ทำอะไรของนายนะ” ฉันร้อง ยื่นมือจะคว้าโทรศัพท์เขา “โหมดเซลฟี่ เขามีไว้เพื่อการนี้นะ คุณปู่”

“ไม่เอา!” เขาหัวเราะ เหยียดแขนให้ฉันเอื้อมไม่ถึง “ไม่ได้จะถ่ายลงบล็อกของเธอสักหน่อย เราไม่ต้องดูดีก็ได้ เราแค่ต้องดูเป็นตัวเรา ถ้าต้องใช้โหมดเซลฟี่ฉันคงไม่อยากจะถ่ายหรอก”

“โรคเกลียดชังหน้าตัวเองของนายนี่อาการหนักแล้วนะ” ฉันบอกเขา

“ฉันถ่ายรูปให้เธอมาก็พันรูปแล้วนะ ป๊อปปี้” เขาถาม “รูปนี้ถ่ายแบบที่ฉันอยากถ่ายเถอะ”

“โอเค ก็ได้” ฉันเอนตัวข้ามคอนโซลกลางรถไปพึ่งหน้าอกชั้นๆ ของเขา เขาก้มหัวลงมานิดหนึ่งเพื่อให้ระดับความสูงเราไม่ต่างกันนัก

“หนึ่ง... สอง...” แสงแฟลชวาบขึ้นมาก่อนที่เขาจะนับสาม

“นายมันปีศาจร้าย!” ฉันประณาม

เขาพลิกโทรศัพท์เพื่อดูรูปแล้วคร่ำครวญ “ม่ายยย” เขาว่า “ฉันเป็นปีศาจร้ายจริงๆ ด้วย”

ฉันหัวเราะจนสลักตอนที่เห็นหน้าเบลอๆ เหมือนผีของเรา ผมของเขาเปียกและชี้ได้แต่เป็นหนาม ส่วนผมฉันม้วนเป็นลอนแปะแนบติดกับแก้ม ทุกอย่างบนตัวเราเงาวับและแดงเรื่อจากความร้อน ตาของฉันหลับสนิท ขณะที่ตาเขาหรี้อยู่และดูบวม

“เป็นไปได้ที่รูปเราสองคนจะทิ้งเบลอทั้งคู่แยกไปพร้อมๆ กันได้ขนาดนี้”

เขาหัวเราะจนหัวกระแทกพนักพิง “โอเค ฉันจะลบนะ”

“อย่า!” ฉันตะโกนจะฉวยโทรศัพท์ออกจากมือเขาซึ่งตะครุบมันไว้อย่างแน่น แต่ฉันไม่ยอมปล่อยเหมือนกัน เราเลยถือมันไว้ระหว่างกันตรงเหนือคอนโซลกลาง “นั่นแหละประเด็น อเล็กซ์ เพื่อจำทริปนี้อย่างที่มันเป็น และเพื่อให้เราดูเป็นตัวเรา”

เขายิ้มออกมานิดหนึ่ง บางเบาเหมือนทุกครั้ง “ป๊อปปี้ เธอไม่มีอะไรเหมือนในรูปนี้เลย”

ฉันส่ายหน้า “นายก็ด้วย”

เราเจียบกันไปพักใหญ่ เหมือนไม่มีอะไรจะพูดอีกหลังตกลงกันได้
“ปีหน้าไปที่ไหนที่หนาวๆ กันเถอะ” อเล็กซ์ว่า “และแห้งด้วย”
“โอเค” ฉันตอบพร้อมฉิกยิ้ม “เราไปที่ที่หนาวๆ กัน”

ฤดูร้อนปีนี้

“ป๊อบบี้” สวาปนาส่งเสียงมาจากหัวโต๊ะประชุมสี่เทาด้าน “ได้อะไรมาบ้าง”

ในฐานะเจ้าแม่ผู้ปกครองแห่งอาณาจักร ‘เรสต์ + รีแลกเซชัน*’ สวาปนา บัคซี ไฮสมิธ ไม่มีวันเป็นตัวแทนของค่านิยมหลักสองประการประจำนิตยสารहरुของเราได้น้อยกว่านี้อีกแล้ว

ครั้งสุดท้ายที่สวาปนาได้พักน่าจะเป็นเมื่อสามปีก่อน ตอนกำลังอึดอัดต้องได้แปดเดือนครึ่งและหมอล้างให้นอนพักผ่อนบนเตียง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังใช้เวลาทั้งหมดไปกับการมีแล็ปท็อปทรงตัวอยู่บนท้องแล้ววิดีโอคอลคุยกับที่ออฟฟิศ ฉันทุณยไม่เคยคิดว่าจะมีความหย่อนใจเข้ามาเกี่ยวข้องมากนัก สวาปนาเด็ดขาด ชัดเจน และสวยเฉียวเสมอ ตั้งแต่ผมบ๊อบบี้หันเหิรเสียไปด้านหลัง จนถึงรองเท้าส้นสูงอเล็กซานเดอร์ แวงที่สวม

อายไลเนอร์ที่วัดทางลากยาวของเธอคมกริบแทบเนียนกระป๋องอะลูมิเนียมได้ และดวงตาสีมรกตของเธอก็พร้อมจะบดขยี้มันต่อ แต่ในตอนนี้นั่งสองสิ่งนั้นจึงตรงมาที่ฉัน “ป๊อบบี้ ฮัลโลล”

ฉันกะพริบตาไล่ความงงงวย โนมัตัวมาข้างหน้าโดยที่ยังอยู่บนเก้าอี้ พร้อมกระแอมให้คอโล่ง พักหลังมานี้ฉันเป็นแบบนี้บ่อยมาก แต่ถ้างานของคุณเรียกร้อง

*Rest + Relaxation : พักผ่อนและหย่อนใจ หรือชื่อย่อคือ อาร์พลัสอาร์ (R + R)

ให้เข้าออฟฟิศแค่สัปดาห์ละหนึ่งวัน คุณจะมานั่งเหม่อเหมือนเด็กที่กำลังเรียนวิชาพีชคณิตมาประมาณครึ่งวันไม่ได้ ยิ่งทำต่อหน้าเจ้านายผู้สร้างแรงบันดาลใจพอกๆ กับที่สร้างความน่าเกรงขามด้วยก็ยิ่งแล้วใหญ่

ฉันเพิ่งมองสมุดบันทึกตรงหน้า กาลครั้งหนึ่งฉันเคยเข้าประชุมวันศุกร์ พร้อมข้อเสนอน่าตื่นเต้นเป็นโหลที่จดไว้หวัดๆ อัดแน่นด้วยแผนการที่จะเขียนเล่าเรื่องเทศกาลแปลกๆ ในต่างประเทศ ร้านอาหารชื่อดังของท้องถิ่นที่เลิฟของหวานทอดกรอบ ปรากฏการณ์ธรรมชาติที่มีเฉพาะบนชายหาดบางแห่งของแอฟริกาใต้ โรงงูที่กำลังรุ่งในนิวซีแลนด์ หรือชุดอุปกรณ์สำหรับนักผจญภัยที่กำลังฮิต ไม่ก็รูปแบบของความผ่อนคลายอันลึกลับสำหรับเหล่าคนรักสปา

ฉันเคยจดโน้ตพวกนั้นด้วยความตื่นตา เหมือนประสบการณ์ทุกอย่างที่ฉันหวังจะได้สัมผัสเข้าสักวันเกิดมีชีวิตรุ่งโรจน์งอกงามขึ้นในร่างกาย แม้กึ่งก้านสาขาเปียดเสียดอัดแน่นอยู่ภายใน และกระหายจะแตกหน่อออกมาจากตัวฉัน ฉันมักใช้เวลาสามวันก่อนประชุมเสนองานจดจ่ออยู่ในกุเกิล เลื่อนดูรูปภาพของสถานที่ต่างๆ ที่ฉันไม่เคยไปรูปแล้วรูปเล่า เหงื่อซึม รู้สึกเหมือนบางอย่างที่ใกล้เคียงกับความหิว กระหายกำลังเติบโตอยู่ในช่องท้อง

แต่วันนี้ฉันใช้เวลาไปมากกว่าสิบนาทีเพื่อเขียนชื่อประเทศต่างๆ

แค่ประเทศ ไม่มีชื่อเมืองด้วยซ้ำ

สวาปนามองมา รอให้ฉันเสนอสก็๊ปใหญ่สำหรับฤดูร้อนปีหน้า และฉันกำลังจ้องอยู่ที่คำว่า บราซิล

บราซิลเป็นประเทศที่ใหญ่เป็นอันดับห้า กินพื้นที่ห้าจุดหกเปอร์เซ็นต์ของโลก คุณไม่มีทางเขียนบทความสั้นๆ ลวกๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวพักร้อนในบราซิลได้หรอก อย่างน้อยคุณก็ต้องเจาะจงเลือกสักภูมิภาค

ฉันพลิกสมุดบันทึกแสวงหาเหมือนกำลังอ่านหน้าถัดไป ซึ่งความจริงแล้วว่างเปล่า และเมื่อแก็ดเร็ตต์ เพื่อนร่วมงานของฉันชะโงกเข้ามาเหมือนจะอ่านด้วย ฉันก็ปิดมันฉับ “เซนต์ปีเตอर्सเบิร์ก” ฉันพูด

สวาปนาเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง เลื่อนแท่งยางกรายอยู่ตรงหัวโต๊ะ “เราเขียนเรื่องเซนต์ปีเตอर्सเบิร์กไปแล้วในสก็๊ปหน้าร้อนเมื่อสามปีก่อน เทศกาลไวท์ไนท์ใน

จำได้ไหม”

“ฉันอัมสเตอร์ดัมล่ะครับ” แกเร็ตต์โพล่งขึ้นข้างๆ ฉัน

“อัมสเตอร์ดัมเป็นเมืองฤดูใบไม้ผลิ” สวาปนาบอก เริ่มแสดงเค้ารำคาญใจ ให้เห็น “เธอจะเขียนถึงอัมสเตอร์ดัมโดยไม่แตะเรื่องทิวลิปไม่ได้หรอก”

ฉันเคยได้ยินมาว่าสวาปนานั้นไปมาแล้วเจ็ดสิบห้าประเทศ และหลายประเทศก็ไปถึงสองครั้ง

เธอหยุดคิดหนึ่ง เคาะโทรศัพท์ที่ถือลงกับฝ่ามืออีกข้างเบาๆ ระหว่างที่ใช้ความคิด “อีกอย่าง อัมสเตอร์ดัมก็... อยู่ในกระแสบินไป”

สวาปนาปากใจเชื่ออย่างแรงกล้าว่าการจับกระแสก็คือการตกเป็นฝ่ายตามกระแส ดังนั้นถ้าเธอรู้สึกว่าคุณนิยมนะดับอื่นๆ พุ่งไปทางเมืองตอร์ญุ ประเทศโปแลนด์ ตอร์ญุจะหลุดจากไฟไปอีกสิบปี และอันที่จริงก็มีรายชื่อ ‘สถานที่ซึ่งอาร์พลัสอาร์จะไม่เขียนถึง’ (ไม่มีตอร์ญุ) ติดหมุดแปะผนังข้างๆ โต๊ะทำงานของทีมอยู่ด้วย ทุกชื่อเขียนด้วยลายมือของเธอแถมลงวันที่กำกับ มีการพนันกันลับๆ ว่าเมื่อไหร่เมืองไหนจะถูกปลดออกจากรายชื่อ ซึ่งไม่มีช่วงไหนอีกแล้วที่บรรยากาศในออฟฟิศจะตื่นเต้นแบบเจียบกริบเท่าเช้าวันที่สวาปนาก้าวฉับๆ เข้ามา มีกระเป๋าสตางค์ที่เธอพกติดตัวอยู่ข้างๆ เธอเดินตรงไปยังรายชื่อโดยมีปากกาในมือ พร้อมจะขีดฆ่าชื่อเมืองต้องห้ามทิ้ง

ทุกคนจะกลั่นหายใจ พลางจ้องด้วยความสงสัยว่าเมืองไหนกันหนอที่จะถูกกอบกู้ให้พ้นจากการเป็นแดนต้องห้ามของอาร์พลัสอาร์ และทันทีที่สวาปนาเดินโฉบเข้าห้องทำงานของตัวเองโดยละม่อม เมื่อประจวบตามหลัง ใครก็ตามที่อยู่ใกล้รายชื่อนั้นที่สุดจะกลาเข้าไปอ่านชื่อเมืองที่ถูกขีดฆ่า แล้วหันมากระซิบบอกทุกคนในกองบรรณาธิการ ซึ่งปกติแล้วจะฉลอมกันอยู่เจียบๆ

ตอนที่ปารีสพ้นจากรายชื่อเมื่อฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้ว มีคนเปิดแชมเปญเลยด้วยซ้ำ และแกเร็ตต์ถึงกับหยิบหมวกเบเรต์สีแดงออกมาจากลิ้นชัก หมวกที่เห็นได้ชัดเลยแหละว่าซ่อนมันมาตลอดเพื่อรอโอกาสนี้ เขาสวมมันทั้งวัน และกระตุกออกจากหัวทุกครั้งที่เราได้ยินเสียงปลดสลักและเสียงเอี้ยดอัดเมื่อประตูห้องของสวาปนาเปิด เขาคิดว่าเขารอด กระทั่งหล่อนแวงมาหยุดที่โต๊ะเขาก่อนไปร่วม

งานเลี้ยงกลางคืน และพูดว่า “โอ เรอวัวร์ (ลาก่อน) แกร์เรต์”

หน้าเขาแดงก่ำเท่าหมวกเบเรต์ และถึงฉันจะมองว่าสาวปนาไม่ได้คิดอะไร
มากนักจากแค่หยอกเล่น แต่ความมั่นใจของแกร์เรต์ก็ไม่เคยพินกลับมาอีกเลย

ดังนั้นการที่อัมสเตอร์ดัมถูกวิจารณ์ว่า ‘อยู่ในกระแส’ เลยทำให้แก้มเขาขึ้น
สีจืด ข้ามระดับจากแดงก่ำของเบเรต์ไปสู่แดงคล้ำของปีตรุต

ใครบางคนโพล่งชื่อเกาะโกซูเมล ตามด้วยการเสนอชื่อลาสเวกัส ซึ่ง
สาวปนาวิจารณ์สั้นๆ ว่า “เวกัสก็น่าสนุก” แล้วก็มองตรงมาทางฉัน “ปีอบปี
เธอไม่คิดว่าเวกัสน่าสนุกหรือ”

“มันน่าสนุกแน่นอนค่ะ” ฉันเห็นด้วย

“ซานโตรินี่ละ” แกร์เรต์เสนอ ด้วยโทนเสียงเหมือนหนูในการ์ตูนสักเรื่อง

“แน่นอน ซานโตรินี่ก็สวย” สาวปนาว่า และแกร์เรต์ถอนใจเลือกด้วยความ
โล่งอก “แต่เราต้องการบางอย่างที่ให้แรงบันดาลใจ”

เธอมองตรงมาที่ฉันอีกครั้ง จ้องเขม็งเลยทีเดียว ซึ่งฉันรู้ว่าทำไม เธออยาก
ให้ฉันเขียนสก็๊ปใหญ่ๆ นะสิ นั่นแหละงานฉัน

ท้องของฉันบิดเป็นเกลียว “ฉันจะระดมสมองและหาหัวข้อมายื่นให้คุณ
วันจันทร์นะค่ะ” ฉันเสนอ

เธอพยักหน้ารับ ส่วนแกร์เรต์ทั้งตัวจมยวบลงในเก้าอี้ด้านข้าง ฉันรู้ว่าเขา
กับแฟนหนุ่มของเขาอยากไปเที่ยวซานโตรินี่ฟรีจะตายไป เหมือนที่นักเขียนสาย
ท่องเที่ยวทุกคน หรือแม้แต่มนุษยทุกคนเลยน่าจะอยาก

เหมือนที่ฉันควรจะอยากเช่นกัน

อย่ายอมแพ้ล่ะ ฉันอยากบอกเขาแบบนั้น ถ้าสาวปนาต้องการแรงบันดาลใจละก็
เธอไม่มีวันได้รับมันจากฉันหรอก

มันเหือดหายจากฉันไปนานแล้ว

“ฉันคิดว่าเธอควรหนุนโปรเจกต์ซานโตรินี่นะ” ราเซลว่า แกวงแก่วโนโรเซนบไ้ะ
กาแปประดับโมเสก นี่คือนวนที่เข้ากับหน้าร้อนสุดๆ และเพราะพลตฟอร์ม

ของเธอ เราก็เลยได้มันมาฟรีๆ

ราเซล โครห์น เป็นบล็อกเกอร์สายแฟชั่น ทาสหมาเฟรนช์บูลด็อกด้วยง เกิดและเติบโตในย่านอัปเปอร์เวสต์ไซด์* (แต่โชคไม่ดีที่ไม่ใช่ประเภทที่ทำความเสียหายน ในเวลาเจอคนจากโอไฮโอ อย่างเช่น มันช่างน่ารำกัจเลยที่เธอมาจากโอไฮโอ อะไร ประมานนี้) เธอเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด ระดับที่เรียกว่าเพื่อนซี้ปักเลยก็ยังได้

แม้จะมีข้าวของเครื่องใช้สุดหู แต่ราเซลล้างจานด้วยมือทุกใบ เพราะมอง ว่าทำแล้วมันช่วยเยียวยาจิตใจดี แถมจะล้างโดยสวมรองเท้าส้นสูงส้นนี้ไปด้วย เหน่านั้น เนื่องจากปึกใจเชื่อว่ารองเท้าส้นเตี้ยมีไว้สำหรับขี่ม้า ทำสวน และไว้สวม เฉพาะตอนที่คุณหารองเท้าบูตส้นสูงเหมาะๆ ไม่ได้

ราเซลคือเพื่อนคนแรกที่ฉันมีหลังย้ายมาอยู่นิวยอร์ก เธอเป็น 'ผู้ทรง อิทธิพล' ในโซเซียลมีเดีย (แปลว่าได้เงินจากการโพสต์รูปตัวเองใช้เครื่องสำอาง บางแบรนด์หน้าโต๊ะเครื่องแป้งหินอ่อนตัวงาม) ถึงฉันจะไม่เคยมีเพื่อนเป็นคนดัง ชาวเน็ต แต่พอมีแล้วก็พบว่ามันมาพร้อมข้อดีหลายอย่าง (แปลว่าไม่มีใครต้อง เซ็นเวลาขอให้อีกคนรอระหว่างเราถ่ายรูปแซนดวิช) และตอนที่ฉันนึกว่าตัวเองกับ ราเซลคงไม่มีอะไรเหมือนกันมากนัก เธอก็ดันยอมรับระหว่างออกไปเที่ยวด้วยกัน ครั้งที่สาม (กลางร้านไวน์ในดัมโบ ที่เดียวกับที่เรากำลังนั่งกันอยู่นี้แหละ) ว่าเธอ ถ่ายรูปสำหรับใช้ตลอดทั้งสัปดาห์ในวันอังคารวันเดียว อาศัยเปลี่ยนชุดและทรงผม ระหว่างย้ายไปตามสวนและร้านอาหารต่างๆ จากนั้นก็เอาเวลาที่เหลือทำอาทิตย ์ไปทุ่มกับการเขียนบทความและใช้สื่อโซเซียลเพื่อช่วยเหลือหมา

เธอได้งานนี้เพราะถ่ายรูปขึ้นกล้อง มีชีวิตที่ขึ้นกล้อง และมีหมาสองตัวที่ ขึ้นกล้องเอาจริงๆ (แม้จะต้องไปหาหมอถี่ขึ้นก็ตาม)

ขณะที่ฉันเพียรสร้างกลุ่มผู้ติดตามในโลกออนไลน์เพื่อเปลี่ยนการ ท่องเที่ยวให้เป็นงานประจำ มันก็เลยกลายเป็นคนจากต่างเส้นทางที่มุ่งหน้าสู่ จุดหมายเดียวกัน แบบว่า... เธอก็ยังอยู่ที่เขตอัปเปอร์เวสต์ไซด์ ส่วนฉันอยู่เขต โลเวอร์อีสต์ไซด์** นะนะ แต่เราทั้งคู่ต่างก็เป็นชิ้นงานโฆษณาเดินได้เหมือนกัน

*อัปเปอร์เวสต์ไซด์เป็นย่านหรูในนครนิวยอร์ก

**โลเวอร์อีสต์ไซด์เป็นย่านที่อุดมไปด้วยความหลากหลาย มีทั้งตึกแถวและอพาร์ทเมนต์หรู มีทั้งความเก่าแก่ และทันสมัย

ฉันทกรอกสปาร์กลิงไวน์เข้าปาก กลั้วมันไปมาระหว่างใคร่ครวญคำพูดของเธอ ฉันทไม่เคยไปซานโตรินี่หรือ และที่ไหนสักแห่งในบ้านอันแออัดของพ่อแม่ฉันท ในกล่องทัปเปอร์แวร์ที่เต็มไปด้วยสิ่งละอันพันละน้อยซึ่งไม่มีชิ้นไหนจัดอยู่ในประเภทเดียวกัน มีรายชื่อจุดหมายท่องเที่ยวในฝันซึ่งฉันทเขียนขึ้นตอนอยู่มหาวิทยาลัย แล้วซานโตรินี่ก็อยู่ช่อต้นๆ หาดทรายสีขาวกับทะเลสีครามระยิบระยับที่แผ่กว้างเป็นผืนน้ำอยู่ไกลจากบ้านไล่ระดับสองชั้นในโอไฮโอของฉันทจนสุดจินตนาการ

“ฉันททำไม่ได้” สุดท้ายฉันทก็พูดออกไป “แกเร็ตต์ต้องคลั่งแน่ถ้าเขาเสนอซานโตรินี่ แต่สาวปาดันอนุมัติให้ตอนฉันทยื่นเรื่องเข้าที่ประชุม”

“ไม่เห็นจะเข้าใจ” ราเซลว่า “มันจะยากแค่ไหนกันเชียวกับอ๊อคแค่เลือกสถานที่ท่องเที่ยวอะ ป๊อบ ใ่วาเธอจะต้องประหยัดเพราะใช้เงินตัวเองทุกบาททุกสตางค์เสียหน่อย เลือกเข้าสักที่ ไปเที่ยว แล้วก็เลือกอีก นั่นละงานเธอ”

“มันไม่ได้ง่ายขนาดนั้น”

“จำๆ” ราเซลโบกมือ “ฉันทรู้ บอสของเธออยากได้การท่องเที่ยวที่มี ‘แรงบันดาลใจ’ แต่พอเธอโผล่ไปที่ไหนสักแห่งที่สวยๆ พร้อมบัตรเครดิตของอาร์พลัสอาร์ เดียวแรงบันดาลใจก็มาเองแหละ ไม่มีใครบนโลกนี้จะพร้อมมีพักร้อนสุดพิเศษไปกว่านักเขียนคอลัมน์ท่องเที่ยวผู้มีสมุดเช็คของกลุ่มสื่อยักษ์ใหญ่หนุนหลังอีกแล้ว และถ้าขนาดเธอยังมีทริปสร้างแรงบันดาลใจไม่ได้ แล้วเธอคิดว่าคนที่เหลืออีกทั้งโลกจะไปมีได้ยังไง”

ฉันทยกไหล่ บิก่อนซิสชั่นหนึ่งมาจากชาร์กูเตอร์บอร์ด* “บางที นั่นแหละคือประเด็น”

ราเซลเลิกคิ้วลิ้นเขมขึ้นข้างหนึ่ง “ประเด็นอะไร”

“ก็นั่นละสิ!” ฉันทว่า ก่อนเธอจะมองกลับมาด้วยสายตาเย็นชา

“อย่ามาทำตัวน่ารักโลกสวย” เธอพูดด้วยเสียงเรียบเฉย สำหรับราเซล โครห์น *ความน่ารักและโลกสวย* นั้นแย่เกือบจะพอๆ กับการตามกระแสในสายตา

*ชาร์กูเตอร์บอร์ดคืออาหารลักษณะเหมือนเซียงไม้แบนๆ เลีร์ฟเนื้อสัตว์แปรรูปแบบเย็นแล่บางพร้อมเครื่องเคียง ซึ่งมักจะเป็นชีสและผลไม้ อาจมีขนมปังและอย่างอื่นด้วย

ของสวาปนา บัคซี โฮสมิธ ทั้งที่ทรงผม เครื่องสำอาง เสื้อผ้า อพาร์ทเมนต์ และ โซเซียลมีเดียของราเซลออกไปในโทนอ่อนหวานฟูฟ่อง แต่เนื้อแท้แล้วเธอกลับเป็นพวกจริงจังและใช้เหตุผลสุดๆ สำหรับเธอชีวิตในสายตาสาธารณชนเป็นแค่งานงานหนึ่ง เหมือนงานอื่นๆ งานที่ทำเพราะมันจ่ายบิลได้ (หรืออย่างน้อยมันก็มาพร้อมกับซิส ไวน์ เครื่องสำอาง เสื้อผ้า และข้าวของสารพัดที่บริษัทห้างร้านต่างๆ เลือกลงมาให้) ไม่ใช่เพราะเฟลิตเฟลินเจริญใจไปกับความก้ำกึ่งจะเป็นคนดัง ซึ่งเป็นสถานะที่เธอจำต้องยอมรับ ทุกสิ้นเดือนเธอจะโพสต์ภาพเบื้องหลังห่วยๆ จากการถ่ายแพชั่น พร้อมเขียนแคปชั่นว่า ‘นี่คืองานศิลปะซึ่งคัดสรรมานำเสนอเพื่อให้คุณโยยหาชีวิตที่ไม่มีอยู่จริง และฉันได้เงินจากการทำสิ่งนี้’

ใช่ ราเซลจบเอกศิลปะ

และอย่างไรไม่ทราบได้ การแสดงงานศิลปะจอมปลอมดังกล่าวไม่ได้ทำให้ความนิยมในตัวเธอลดลงแต่อย่างใด ทุกครั้งที่ฉันอยู่ในเมืองวันสิ้นเดือน ฉันจะพยายามนัดตี๋มไวน์เพื่อให้ได้เห็นราเซลเช็กแจ้งเตือนในโทรศัพท์แล้วลือกตาระหว่างที่ยอดกดโลกและยอดผู้ติดตามใหม่ๆ พุงพรวด ลักพักเธอจะกลั่นเสียงกรีดแล้วบอกว่า “ฟังนี่นะ! ‘ราเซล โครหัน ช่างกล้าและเรียวมาก ฉันอยากได้เขาเป็นแม่’ ฉันจะไปตอบว่าพวกเขาไม่รู้จักฉันเลย และยังไม่เข้าใจอะไรอยู่ดี!”

เธอไม่มีความอดทนให้กับพวกโลกสวย และทนน้อยกว่านั้นอีกสำหรับพวกโลกมันเศร้า

“ฉันไม่ได้กำลังทำตัวน่ารัก” ฉันยืนยัน “และไม่ได้โลกสวยอย่างแน่นอน”

คิ้วของราเซลเลิกสูงกว่าเดิม

“แน่ใจเธอ เพราะเธอดูโน้มเอียงไปทางนั้นทั้งคู่เลยที่รัก”

ฉันลือกตาท่า “เธอแค่จะบอกว่าฉันเตี้ยและแต่งตัวลึกลับสดใสเท่านั้นแหละ”

“เปล่า เธอ่ะตัวจิ๋ว” ราเซลแก้ “และแต่งตัวลึกลับฉลาด สติสของเธอเหมือนลูกสาวช่างอบขนมปังชาวปารีสเชิงปีหุกศูนย์ ที่กำลังปั่นจักรยานเลียบไปในหมู่บ้านพร้อมร้องว่า *บงซูร์ เลอ มงด์* (สวัสดีทุกคน) แล้วแจกขนมปังบาเกตไปด้วย”

“ยังงี้ก็ตาม” ฉันว่า ดึงบทสนทนาให้กลับเข้าร่องเข้ารอย “ที่ฉันจะบอกก็คือ ทำไมเราต้องเลือกทริปพักร้อนที่แพงอย่างไร่สาร์ระ จากนั้นก็เขียนทุกอย่างที่

เกี่ยวกับมันเพื่อให้คนที่ไม่มีเงินและเวลามากพอ ซึ่งมีอยู่ประมาณสี่สิบสองคนบนโลกมาเดินตามรอยเราด้วย”

คราวนี้คิวของเธอลดระดับกลับมาแบนราบ สมองก็ใช้ความคิดไปด้วย

“เออละ อย่างแรก ฉันไม่คิดว่าคนส่วนใหญ่จะใช้บทความในอาร์พลัสสาร์เป็นแผนการท่องเที่ยวหรอกนะ ป๊อป เธอนำเสนอไปเรื่อยอย่างเพื่อให้เขาลองอ่านดู แล้วเขาก็จะเลือกกันสักสามอย่างเท่านั้นแหละ และอย่างที่สอง คนเขาอยากเห็นวันหยุดสุดดงามในนิตยสารเกี่ยวกับวันหยุด พวกเขาซื้อไปเพื่อฝันกลางวัน ไม่ได้ซื้อไปทำตาม” แม้จะเป็นราเชลผู้อยู่กับความจริง แต่ตอนนี้ราเชลเด็กอาร์ตและช่างถากถางกำลังคิดคลานเข้าครอบงำ ทำให้แต่ละคำช่างคมกริบ ราเชลเด็กอาร์ตนั้นเหมือนชายชราที่กรีดร้องใส่ท้องฟ้า เป็นพ่อที่มักพูดขึ้นกลางโต๊ะอาหารเย็นว่า ‘ทำไมไม่ปิดเครื่องกันซะบ้างล่ะเด็กๆ’ พร้อมยื่นชามออกไปเก็บโทรศัพท์ของทุกคน

ฉันรักราเชลเด็กอาร์ตผู้เปี่ยมไปด้วยหลักการแบบนี้แหละ แต่ก็ตกใจเหมือนกันที่เธอพูดแทงใจดำกลางบทสนทนา เพราะตอนนี้ถ้อยคำมากมายกำลังเอ่อล้นในใจ คำที่ฉันยังไม่เคยพูดออกมาดังๆ มันคือความคิดอันลึกลับและอ่อนไหว ที่ไม่เคยเผยตัวให้ฉันเห็นแม้กระทั่งตลอดหลายชั่วโมงที่ฉันใช้นอนอยู่บนโซฟากลางอพาร์ทเมนต์อันเย็นชาไร้ชีวิตชีวาของฉัน ขนาดฉันเองยังใช้มันเป็นแค่ที่พักในเมืองระหว่างการเดินทางทริปต่างๆ เลย

“ประเด็นอะไรนั่นแหละ” ฉันพูดขึ้นอีกครั้งอย่างท้อใจ “ฉันหมายถึง... เธอไม่เคยรู้สึกแบบนี้บ้างเหรอ แบบ... ฉันทำงานหนักมากนะ แล้วก็ทำทุกอย่างถูกต้อง...”

“แหม ก็ไม่ทุกอย่าง” ราเชลบอก “เธอลาออกจากมหาวิทยาลัยจะที่รัก”

“...เพื่อให้ได้งานในฝันไง และฉันก็ได้มันด้วย ฉันทำงานกับนิตยสารท่องเที่ยวอันดับต้นๆ! ฉันมีอพาร์ทเมนต์สวยๆ! และฉันจ่ายค่ารถแท็กซี่ได้โดยไม่ต้องกังวลว่าควรจะไปหาเงินไปทำอย่างอื่นหรือเปล่า แต่ทั้งหมดทั้งมวลนั้น...” ลมหายใจของฉันสั่นสะท้าน ไม่มั่นใจในคำที่กำลังจะเค้นออกมา แม้น้ำหนักของมันเป็นจะโถมทับฉันเหมือนกระสอบทราย “...ฉันกลับไม่มีความสุข”

สีหน้าของราเชลอ่อนลง เธอวางมือลงบนมือฉันแต่ไม่เอื่อยอะไร เปิดช่องให้ฉันได้พูดต่อ ฉันต้องใช้เวลาพักหนึ่งเพื่อตั้งสติ แะคิดเรื่องพวกนี้ก็รู้สึกเหมือน

เป็นนังอกตัญญูไม่รู้คุณค่าของสิ่งที่ได้มาแล้ว เรื่องออกปากยอมรับดั่งๆ นะเธอไม่ต้องพูดถึงเลยดีกว่า

“ทุกอย่างแทบจะตรงกับที่ฉันเคยวาดฝัน” ในที่สุดฉันก็พูดออกไป “ทั้งปาร์ตี้ทั้งจุดแวะพักในสนามบินนานาชาติ ทั้งค็อกเทลบนเครื่องบินเจ็ต ชายหาด เรือ และไวน์ร้อน ทุกอย่างเป็นเหมือนที่มันควรจะเป็น แต่มันต่างจากที่ฉันเคยจินตนาการไว้ ว่ากันตรงๆ นะ ฉันคิดว่ามันต่างไปจากที่มันเคยเป็นด้วยซ้ำ เธอรู้ไหม ฉันเคยตื่นเต้นจนนอนไม่หลับเป็นสัปดาห์ก่อนออกทริป และพอฉันไปถึงสนามบิน ฉันจะรู้สึกเหมือนเลือดลมปั่นป่วนเหมือนอากาศสั่นสะท้านด้วยความเป็นไปได้มากมายรอบตัว ไม่รู้สิ ฉันไม่แน่ใจว่าจะโรมันเปลี่ยนไป บางทีอาจจะเป็นตัวฉันนี่แหละ”

ราเชลปิดผมหยักศกสีเข้มไปตัดหลังหูแล้วยกไหล่ “เธออยากได้มันนี่ ป๊อปปี้เธอเคยไม่มีมัน เธออยากได้มัน เธอกระหายมัน”

ฉันรู้ในวินาทีนั้นเองว่าเธอพูดถูก เธอมองทะลุผ่านถ้อยภาษาประต้ามี่เข้าไปลึกจนถึงแก่น “มันน่าฆ่าไหมล่ะ” ฉันครางปนหัวเราะ “ชีวิตฉันออกมาเป็นอย่างที่ฉันอยากให้มันเป็น แต่ตอนนี้ฉันดันคิดถึงการอยากได้อะไรสักอย่าง”

ฉันเคยสั่นสะท้านด้วยน้ำหนักของความอยากนั้น เคยเดินเครื่องเต็มศักยภาพที่มี เคยจ้องมองเพดานอพาร์ทเมนต์โกโรโกโสบนชั้นห้าที่ต้องปีนบันไดขึ้นไป แล้วผื่นหวานถึงขนาดตหลังจากทำงานเลิร์ฟเครื่องดื่มควบสองกระวดที่เดอะการ์เดน สมัยยังไม่ได้ทำงานที่อาร์พลัสอาร์ ฉันฝันถึงที่ที่ฉันจะไป ถึงผู้คนที่ฉันจะได้เจอ ถึงตัวตนที่ฉันจะเป็น แล้วคุณก็ยังอยากได้อะไรอีกในเมื่อตอนนี้คุณมีหมดแล้ว ทั้งอพาร์ทเมนต์ในฝัน เจ้านายในฝัน และงานในฝัน (ซึ่งปิดความกังวลเรื่องค่าเช่าสูงลิ่วชวนขนหัวลุกของอพาร์ทเมนต์ในฝันทั้งหมดจด เพราะอย่างไรฉันก็ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการกินอาหารในภัตตาคารที่ได้ดาวมิชลิน ด้วยเศษเงินจิปจายของบริษัทอยู่แล้ว)

ราเชลกระดกแก้วรวดเดียวหมดและปาดบริ* ลงบนขนมปังกรอบ พักหน้าอย่างเข้าอกเข้าใจ “ความเบื่อหน่ายของชาวเจนวาย”

“ของพรรคนั้นมีจริงด้วยเธอ” ฉันถาม

*บริคือเนยแข็งเนื้อมูจากภูมิภาคบริ ประเทศฝรั่งเศส

“ยัง แต่ถ้าเธอย้ำมันอีกสักสามรอบ จะมีบทความเกี่ยวกับมันลงในแพลตฟอร์มออนไลน์อย่าง ‘สเลท’ ภายในคืนนี้แหละ”

ฉันทำท่าโปรยเกลือทั้งกำข้ามไหล่ตัวเองเหมือนนั้นจะช่วยปัดรังควานได้ และราเชลก็ส่งเสียงขึ้นจุมูกะหว่างรินไวน์แก้วใหม่ให้เราทั้งคู่

“ฉันนึกว่าปัญหาทั้งหมดของชาวเจนวายคือเราไม่ได้สิ่งที่เราต้องการเสียอีก อย่างบ้าน งาน อิสรภาพทางการเงิน เราทำได้แค่ไปเรียนกันชั่ววนาตาปีแล้วก็ทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟไปจนตาย”

“ใช่” ราเชลว่า “แต่เธอลาออกแล้วไล่ตามสิ่งที่เธอต้องการไง เราถึงมาอยู่กันตรงนี้”

“ฉันไม่อยากจะความเบื่อหน่ายของเจนวาย” ฉันบอก “มันทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเป็นยายยิ่งเงาที่ไม่รู้จักพอใจกับชีวิตสุดอัศจรรย์ของตัวเอง”

เธอพนมมือออกทางจุมูกอีกครั้ง “ความพอใจคือคำโกหกที่ถูกสร้างโดยระบบทุนนิยม” ราเชลเด็กอาร์ตว่า แต่บางทีเธออาจพูดถูกก็ได้ ซึ่งส่วนใหญ่ก็มักจะถูกแหละ “ลองคิดดูนะ ทุกรูปที่ฉันโพสต์ล้วนแต่ขายอะไรบางอย่าง ขายไลฟ์สไตล์ คนเขาจะดูรูปแล้วคิดว่า ‘ถ้าฉันมีรองเท้าส้นสูงของโซเนีย รีเกียล หรือมือพาร์ตเมนต์ที่ปูพื้นด้วยไม้เฟรนช์โอ๊กลายก้างปลา ฉันก็จะมีความสุข ฉันจะเยื้องย่างรุดน้ำตื้นไม้และจุดเทียนหอมของโจ มาโลนที่มีให้ใช้ไม่หมดไม่สิ้น แล้วฉันก็จะดื่มด่ำกับท่วงทำนองอันสอดประสานอย่างสมบูรณ์แบบของชีวิต สุดท้ายฉันจะสามารถรักบ้านของฉัน และเปล็ดเพลินไปกับวันเวลาที่มืออยู่บนโลกนี้”

“เธอขายมันได้ดี รัช” ฉันว่า “เธอมีความสุข”

“โคตรถูกต้อง ฉันขายมันได้ดี” หล่อนตอบ “แต่ฉันไม่ได้พอใจกับมันหรอกนะ แล้วเธอรู้ไหมว่าทำไม” ราเชลคว้าโทรศัพท์ของตัวเองขึ้นจากโต๊ะ ปัดภาพที่คิดไว้แล้วชูให้ดู มันเป็นรูปเธอกำลังเอกเขนกอยู่บนโซฟากำมะหยี่ มีหมาบูลด็อกสองตัวนอนพาด รอยแผลเป็นจากการผ่าตัดจุมูกเพื่อช่วยชีวิตพวกมันลากองศาเหมือนกันเป๊ะ ส่วนราเชลอยู่ในชุดนอนลายสฟ้านับถือ สแควร์แพนท์ และไม่มีเครื่องสำอางแต่มีใบหน้าเลยแม้แต่จุดเดียว

“เพราะทุกๆ วันโรงเพาะลูกหมาแบบผิดกฎหมายจะผลิตเจ้าตัวน้อยพวกนี้

ออกมาเพิ่มโงะ! คนพวกนั้นทำให้แม่หมาที่น่าสงสารตั้งท้องซ้ำแล้วซ้ำอีก ให้พวกมันคลอดลูกหมากลายพันธุ์ที่จะใช้ชีวิตอย่างยากลำบากและเจ็บปวดออกมาครอกแล้วครอกเล่า และนี่ยังไม่ได้พูดถึงพิศบูลที่ทวีจำนวนขึ้นเรื่อยๆ ในคอก ก่อนจะเน่าตายในคุกลูกหมาด้วยนะ!”

“นี่เรากำลังจะบอกว่าฉันควรรับหมามาเลี้ยงเหรอ” ฉันทาม “เพราะสิ่งที่นักเขียนบทความท่องเที่ยวต้องตัดออกไปจากชีวิตเลยก็คือการเลี้ยงสัตว์นะ”

อันนี้เรื่องจริงเลย หรือต่อให้ไม่มีกฎนั้น ฉันก็ไม่แน่ใจหรอกว่าตัวเองจะรับมือสัตว์เลี้ยงได้ ฉันรักหมา แต่ฉันโตมาในบ้านที่มีพวกมันเป็นฝูง สัตว์เลี้ยงมาพร้อมกับขน เสียงเห่า และความวุ่นวาย ซึ่งสำหรับคนที่ชีวิตวุ่นวายอยู่แล้วนี่แหละหนทางสู่หายนะ และถ้าฉันไปที่ศูนย์พักพิงเพื่อรับเลี้ยงหมาสักตัว มันก็ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าฉันจะไม่กลับบ้านพร้อมหมาในอุปการะหกตัวและหมาป่าโคโยตีอีกหนึ่ง

“ฉันกำลังบอกเธอว่า...” ราเซลตอบ “จุดมุ่งหมายสำคัญกว่าความพอใจเธอเคยมีเป้าหมายในอาชีพเป็นกระบุงโกย ซึ่งนั่นมอบจุดมุ่งหมายให้เธอ แต่เธอก็จัดการไปแล้วทีละอย่าง เอ ว้าวลา (และนั่นแหละ) เลยไม่เหลือจุดมุ่งหมาย”

“แปลว่าฉันต้องมีเป้าหมายใหม่ๆ ละลิ”

ราเซลพยักหน้ารับหนักแน่น “ฉันเคยอ่านบทความเกี่ยวกับเรื่องนี้ละ ปรากฏว่าการตั้งเป้าหมายระยะยาวมักจะนำไปสู่โรคซึมเศร้า มันสำคัญที่การเดินทาง ไม่ใช่ปลายทางนะที่รัก ก็เหมือนอย่างที่เราจะไปไหนสักที่คนอื่น ๆ ชอบพูดนั่นแหละ”

ลิหน้าเธออ่อนโยนลง ดูฟุ้งฝันเหมือนเจ้าตัวในรูปถ่ายส่วนใหญ่ “รู้ไหม นักบำบัดของฉันบอกว่า...”

“แม่เธอ” ฉันทัด

“ตอนพูดเรื่องนี้แม่อยู่ในฐานะนักบำบัด” ราเซลเถียง ซึ่งฉันเข้าใจ มันแปลว่าซานดรา โครห์นกำลังทำตัวเป็นดอกเตอร์ซานดรา โครห์น แบบเดียวกับที่บางครั้งราเซลก็เป็นราเซลเด็กอาร์ดนั่นแหละ แต่ก็ไม่ใช่ว่าเธอเข้าคอร์สบำบัดจริงจังหรอกนะ เพราะถึงราเซลจะร้องขอสุดชีวิต แต่แม่ของเธอมักปฏิเสธที่จะรักษาเธอ

แบบคนไข้ และอย่างไรก็ดีราเชลดันปฏิเสธที่จะไปหาหมอคนอื่นด้วย ทั้งคู่ก็เลยติดแหงกเงือกทางตัน ยังตกลงกันไม่ได้

“ยังไงก็ตาม” ราเชลพูดต่อ “แม่บอกฉันว่าบางครั้งเมื่อความสุขของเธอหล่นหาย การมองหามันเหมือนกับมองหาสิ่งอื่นๆ นั้นเป็นวิธีที่ดีที่สุด”

“ด้วยการคร่ำครวญและเหวี่ยงเบาะโซฟาไปทั่วโซใหม่” ฉันเดา

“ด้วยการถอยออกมาต่างหาก” ราเชลว่า “เพราะฉันนะป๊อปปี้ ทั้งหมดที่เธอต้องทำก็คือนึกทบทวนและถามตัวเอง ว่าเมื่อไหร่คือครั้งสุดท้ายที่เธอมีความสุขจริงๆ”

ปัญหาคือฉันไม่ต้องนึกทบทวนหรอก ไม่เลย

ฉันรู้ทันทีว่าตอนไหนคือครั้งสุดท้ายที่มีความสุขจริงๆ

มันเป็นสองปีก่อนในโครเอเชียกับอเล็กซ์ นีลเซน

แต่ไม่มีทางที่ฉันจะกลับไปหามันได้ เพราะเราไม่ได้คุยกันอีกเลยหลังจากนั้น

“ลองเก็บไปคิดดูแล้วกัน ได้ไหม” ราเชลถาม “เพราะดอกเตอร์โครห์นมักจะพูดถูกเสมอ”

“ได้” ฉันตอบ “ฉันจะลองคิดดู”

ฤดูร้อนปีนี้

ก็คิดแล้วนะ

ตลอดทางที่นั่งรถไฟใต้ดินกลับบ้าน ตอนเดินผ่านสี่ช่วงตึกหลังจากนั้น ตอนอาบน้ำอุ่นๆ มาส์กผม มาส์กหน้า และอีกหลายชั่วโมงตอนนอนเอกเซนกบนโซฟาแข็งๆ ใหม่อเยี่ยม

ฉันไม่ได้ใช้เวลากับที่นี่มากพอจะเปลี่ยนมันให้เป็นบ้าน อีกอย่างฉันคือผลผลิตของพ่อผู้ตระหนี่และแม่ผู้อ่อนไหว ซึ่งแปลว่าฉันโตขึ้นในบ้านที่เต็มไปด้วยกองขยะ แม่ยังเก็บถ้วยชาแตกๆ ที่ฉันกับพวกพี่ชายมอบให้สมัยยังเด็กเอาไว้อยู่เลย ส่วนพ่อก็จอดรถคันเก่าของเราไว้บนสนามด้านหน้า เพื่อวันหนึ่งพ่อจะเกิดซ่อมมันได้ขึ้นมา ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าต้องมีสิ่งละอันพันละน้อยในบ้านสักขนาดไหนถึงจะเรียกว่าสมเหตุสมผล แต่รู้ว่าส่วนใหญ่แล้วผู้คนมีปฏิริยาอย่างไรกับบ้านในวัยเด็กของฉัน เลยคิดว่าการยึดหลักมินิมอลเป็นสรณะแบบผิดๆ น่าจะปลอดภัยกว่าเอาดีด้านการสะสม

นอกจากเสื้อผ้าวินเทจกองพะเนินแล้ว (กฎข้อแรกของครอบครัวไรท์คืออย่าซื้อของใหม่ ถ้าซื้อของมือสองได้ในราคาแค่เสี้ยวเดียว) ในอพาร์ทเมนต์ก็ไม่มีอะไรให้ฉันจ้องมากนัก ฉันเลยจ้องเพดาน และคิด

ยังคิดถึงทริปที่เคยไปกับอเล็กซ์มากเท่าไร ฉันก็ยังโหยหามันเท่านั้น แต่

ไม่ได้โยยหาความสุข ความพ้อฝัน หรือความกระตือรือร้นแบบที่ฉันเคยมีตอน
อยากไปดูดอกซากุระบานที่ญี่ปุ่น หรือชมเทศกาลฟาสนาคท์ที่สวิตเซอร์แลนด์ ที่
มีขบวนพาเหรดสวมหน้ากากกับตัวตลกควงแส้เดินไปตามถนนที่ประดับประดา
จนเป็นสีลูกกวาดพราวนั้นหรือคะ

ตอนนี้สิ่งที่ฉันรู้สึกคือมวลมหาศาลของความเจ็บปวด และเสียใจ

มันแย่งกว่าความเบื่อหน่ายไม่ต้องการอะไรในชีวิต แต่มันคือการโยยหา
บางอย่าง ที่ฉันไม่อาจโน้มน้าวให้ตัวเองเชื่อลงว่าจะเป็นไปได้

ไม่ใช่หลังจากสองปีแห่งความเงียบ

โอเค ก็ไม่ใช่ความเงียบเสียทีเดียวหรอก เขายังส่งข้อความมาในวันเกิด
ฉัน และฉันก็ส่งให้ในวันเกิดเขาเหมือนกัน เราต่างตอบข้อความของกันและกันว่า
'ขอบคุณ' หรือไม่กี่ 'เป็นยังไงบ้าง' แต่ถ้อยคำพวกนั้นไม่ได้พาเราไปไหน

หลังจากเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นระหว่างเรา ฉันเคยปลอบตัวเองว่ามันแค่
ต้องใช้เวลา อีกไม่นานเขาก็จะลืม แล้วทุกอย่างจะกลับมาเป็นปกติเอง เราจะกลับ
ไปเป็นเพื่อนที่สนิทกันที่สุด และอาจจะหัวเราะให้กับมันด้วยซ้ำเมื่อเวลาผ่านไป

แต่วันแล้ววันเล่า โทรศัพท์ถูกปิดแล้วเปิดใหม่เพื่อข้อความหล่นหาย และ
หลังจากนั้นหนึ่งเดือนเต็ม ฉันก็เลิกสะดุ้งทุกครั้งที่ได้ยินแจ้งเตือนข้อความเข้าดัง

ชีวิตเราดำเนินต่อโดยไม่มีกันและกัน สิ่งที่เคยแปลกก็กลายเป็นความคุ้นชิน
สิ่งที่เคยคิดว่าคงไม่มีวันเปลี่ยนก็กลายเป็นเรื่องปกติ และตอนนี้ฉันก็มาจบที่นี้
ในคืนวันศุกร์ก็กับการจ้องมองความว่างเปล่า

ฉันยืนตัวเองลุกจากโซฟา คว่ำแอลป์ที่อปจากโต๊ะกาแฟแล้วเดินออกไปยัง
ระเบียงเล็กๆ ทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้เดียวที่พอจะวางตรงนี้ได้ แล้วพาดเท้าลงบน
ราวกันซึ่งยังคงอุ่นจากแสงแดด แม้ตอนนี้มันราตรีหนาวที่บะคลีคลุมลงมาแล้ว
ก็ตาม ด้านล่างมีเสียงกริ่งประตูร้านสะดวกซื้อตรงมุมถนนดังแว่วมา ผู้คนเดินกลับ
บ้านท่ามกลางค่าคืนอันยาวนาน และรถแท็กซี่สองคันจอดนิ่งอยู่หน้ากู่ตบอยบาร์
บาร์โปรดของฉันประจำย่านนี้ (ที่นี้ไม่ได้ประสบความสำเร็จเพราะเครื่องดื่ม แต่
เพราะเขาอนุญาตให้หมาเข้าได้ ซึ่งนี่แหละหนทางที่ฉันใช้เอาชีวิตรอดจากชีวิตไว้
สัตว์เลี้ยง)

ฉันเปิดคอมพิวเตอร์ ปิดไฟเลือกกลางคืนที่มาดมแสงหน้าจอสว่างเรืองออกไป ก่อนจะเปิดบล็อกเก่าๆ ของตัวเองขึ้นมา ตัวบล็อกนั้นอาร์พลัสอาร์ไม่สนใจหรอก แบบว่า... พวกเขาประเมินตัวอย่างงานเขียนในนั้นก่อนจะรับฉันเข้าทำงานก็จริง แต่ไม่สนว่าฉันจะเขียนต่อไหม สิ่งที่เขาต้องการคืออิทธิพลทางโซเชียลมีเดียที่ทำเงินได้ ไม่ใช่กลุ่มนักอ่านเงาผู้ซื้อสตีย์ซึ่งฉันสร้างขึ้นด้วยบทความท่องเที่ยวราคาประหยัดสุดขีด

นิตยสารเรสต์ + รีแลกเซชันไม่ได้เชี่ยวชาญเรื่องการท่องเที่ยวราคาถูก ประหยัด และถึงฉันจะอยากเก็บบล็อก 'เที่ยวเฉื่อยรอบโลก' เอาไว้เป็นงานเสริม แต่ความถื่นในการลงบทความของฉันก็ค่อยๆ ลดลงหลังพ้นทวีปเอเชียไปไม่นาน

ฉันเลื่อนย้อนไปถึงโพสต์ที่ว่าแล้วคลิกเปิด ตอนนั้นฉันทำงานที่อาร์พลัสอาร์แล้ว ซึ่งแปลว่าทุกวันที่อันหรรหามีคนจ่ายให้ มันควรจะเป็นทวีปที่ดีที่สุดของเรา ซึ่งเอาเข้าจริงกลับดีเพียงแค่เศษเสี้ยว

แต่การย้อนอ่านโพสต์เก่าตัวเอง ทั้งที่ลบทุกสิ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับอเล็กซ์และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งไปแล้ว มันก็ยังเห็นได้ชัดอยู่ดีว่าฉันเศร้าขนาดไหนตอนถึงบ้าน ฉันเลื่อนย้อนไปอีก ไล่สายตาอ่านทุกโพสต์ที่เกี่ยวกับ 'ทวีปฤดูร้อน' ซึ่งนั่นละชื่อที่เราใช้เรียกมัน เรียกมาตั้งแต่ยังส่งข้อความคุยเรื่องมันตลอดทั้งปี ตั้งแต่ก่อนจะปักหมุดว่าจะไปที่ไหน หรือจะหาเงินมาเดินทางอย่างไรนานทีเดียว

ทวีปฤดูร้อน

อย่างในโพสต์ จะบ๊ายบายกับการเรียน-ทวีปฤดูร้อนมาเลยได้ไหม และภูมิใจนำเสนอเครื่องแบบสำหรับทวีปฤดูร้อนของเราพร้อมรูปตัวอย่างของเสื้อยืดที่พิมพ์คำว่า 'ชาย นี๋ของแท้' บนหน้าอก หรือไม่กี่รูปกางเกงขาล้นที่ล้นกุดเสียจนไม่ต่างอะไรกับกางเกงในเดนิม

ลมอุ่นๆ พัดเอากลิ่นขยะกับกลิ่นพิษซาราคาถูกจากถนนขึ้นมา พาให้เส้นผมของฉันปลิวสะบัดตาม ฉันเลยม้วนมันให้เป็นเกลียวขดไว้ตรงท้ายทอย ก่อนจะปิดคอมพิวเตอร์แล้วดึงโทรศัพท์ออกมาอย่างรวดเร็วจนคุณอาจนึกว่าฉันคงวางแผนใช้มันมาตั้งแต่แรก

อย่างนะ มันประหลาดเกิน ฉันคิด

แต่ฉันจิ้มเบอร์ของอเล็กซ์ขึ้นมาแล้ว มันยังอยู่ที่เดิม ตรงอันดับแรกสุดของรายการโปรด การมองโลกในแง่ดีเก็บเขาเอาไว้ และตอนนี้เวลาก็ผ่านไปนานจนความเป็นไปได้ที่จะลบชื่อเขาทิ้งดูเหมือนก้าวสุดท้ายแห่งโศกนาฏกรรมซึ่งฉันไม่อาจข้ามผ่าน

นิ้วหัวแม่มือของฉันเลื่อนโอบแป้นพิมพ์ไปมา

คิดถึงนายอยู่แะ ฉันพิมพ์ จ้องมันอยู่ประมาณหนึ่งนาทิจากนั้นก็กดลบจนเหี้ยน

ได้วางแผนไปเที่ยวนอกเมืองบ้างหรือเปล่า ฉันพิมพ์ อันนี้ดูดี ชัดเจนว่ากำลังถามอะไร ดูสบายๆ แถมยังบอกปัดง่าย แต่ยิ่งฉันพิจารณาว่ามันนานเท่าไร ฉันก็ยิ่งรู้สึกแปลกกับความเรียบง่ายของมันมากขึ้นทุกที แปลกที่ท่าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหมือนเราสองคนก็ยังเป็นเพื่อนสนิทวางแผนไปเที่ยวด้วยกันด้วยวิธีสุดแสนจะไร้ความเป็นทางการ เช่นในข้อความหลังที่ยังคืน

ฉันลบข้อความทิ้ง สูดลมหายใจเข้าไปลึกๆ แล้วลงมือพิมพ์อีกรอบ เอ

“เฮ้เนี่ยนะ” ฉันหวัด หุดหงิดกับตัวเอง แต่บนทางเท้าข้างล่างชายคนหนึ่งสะดุ้งเพราะตกใจเสียง ก่อนจะมองขึ้นมาทางระเบียงแล้วรีบเดินหนีไปเมื่อรู้ว่าฉันไม่ได้พูดกับเขา

ไม่มีทางเลยที่ฉันจะส่งข้อความที่มีแต่คำว่า เฮ้ ไปหาอเล็กซ์ นิลเซนได้ แต่จังหวะที่ฉันทำไฮไลต์คำนั้นและกำลังจะลบมัน บางสิ่งที่เลวร้ายสุดขีดก็เกิด

ฉันเผลอกดส่งโดยไม่ตั้งใจ

ข้อความออกเดินทางดังฟ้า

“ช่วย ช่วย ช่วยแล้ว!” ฉันเค้นเสียงลอดไรฟัน พยายามเขย่าโทรศัพท์เหมือนทำแล้วจะช่วยให้มันคายตัวหนังสือกากๆ พวกนั้นคืนมาก่อนที่มันจะเริ่มย่อย “ไม่ ไม่ ม-”

ดิ่ง

ฉันตัวแข็งทื่อ ปากอ้าค้าง หัวใจเต้นถี่รัว ท้องบิตมวนจนรู้สึกเหมือนลำไส้กลายเป็นเส้นโรตินี*

*เส้นโรตินีคือเส้นพาสต้าแบบสั้น ตัวเส้นบิดเป็นเกลียว คล้ายกับฟูซิลลี แต่เกลียวจะคลายหลวมกว่า